

ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ಪುನರುತ್ಥಾನಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಯೋಜನೆಗಳು

ಸ್ವಾಮಿ ಕರುಣಾಕರಾನಂದ

ಪರ್ಯಟನೆಯ ಅಪೂರ್ವತೆ

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಸಂನ್ಯಾಸ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ೧೮೯೦ರ ಜುಲೈನಲ್ಲಿ ಬಾರಾನಗರ ಮಠವನ್ನು ತೊರೆದು ಪರಿವ್ರಾಜಕರಾಗಿ ಭಾರತದುದ್ದಕ್ಕೂ ಸಂಚರಿಸಿದ್ದರ ಉದ್ದೇಶ ಅಪೂರ್ವವಾಗಿದ್ದಿತು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತೀರ್ಥದಿಂದ ತೀರ್ಥಕ್ಕೆ ಸಂಚರಿಸುವ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾದ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಅರಸುತ್ತ ಹೋಗುವರು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದೆಡೆ ಕುಳಿತು ತಮ್ಮ ಹೃದಯದಾಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುವರು. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಪರಿವ್ರಜನದ ಉದ್ದೇಶ ಕೇವಲ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರೇ ಹತ್ತಾಸಿನಲ್ಲಿ ಶರತ್ (ಮುಂದೆ ಸ್ವಾಮಿ ಸದಾನಂದ) ಎಂಬುವವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಮಗು, ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಧೈಯವನ್ನು ನಾನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆಳಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ನನ್ನ ಅಲ್ಪ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನು ನೆನೆದು ನಾನು ಹತಾಶನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಧೈಯವನ್ನು ನನ್ನ ಗುರುವೇ ನನ್ನ ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಧೈಯ ನನ್ನ ತಾಯ್ನಾಡಿನ ಪುನರುದ್ಧಾರ. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆ ಎನ್ನುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಕೆಳಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಎಲ್ಲೆಡೆ ಹಸಿವು ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿದೆ. ಭಾರತವು ಕಾರ್ಯಶೀಲಗೊಂಡು ಜಗತ್ತನ್ನು ತನ್ನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯಿಂದ ಗೆಲ್ಲಲೇಬೇಕು.”

ತಮ್ಮ ಪರ್ಯಟನದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ನರನಾಡಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಈ ದೇಶದ ಪುನರುತ್ಥಾನಕ್ಕಾಗಿ ಅನುಷ್ಠಾನಯೋಗ್ಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದರು. ಅವುಗಳನ್ನು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಆಚರಣೆಗೆ ತಂದರು. ಈ ಅಂಶವನ್ನು ವಿವರವಾಗಿ ಬಿಂಬಿಸಿರುವ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಮೈಸೂರಿನ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ತಮ್ಮ ಪರಿವ್ರಜನದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲ್ಕಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಊರಿದೂರಿಗೆ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಭಾರತದ ನರ-ನಾಡಿಗಳ ಮಿಡಿತವನ್ನು ಅರಿತರು. ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ, ಶ್ರೀಮಂತರ, ರಾಜವರ್ಗದವರ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದರು. ನೈಜಭಾರತವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಸನಿಹದಿಂದ ಕಂಡರು. ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೂ ಅವರಿಗೆ ತಾವು ಓದಿದ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಲೇಖಕರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವೇ ಭಾರತದ ಪರಿಚಯವಾಗಿದ್ದಿತು. ಈಗ ತಮ್ಮ ದೀರ್ಘಕಾಲೀನ ಪರ್ಯಟನೆಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಭಾರತದ ಕುರಿತ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಜ್ಞಾನವು ಲಭಿಸಿತು. ಭಾರತವು ತನ್ನ ಒಳಿತು-ಕೆಡುಕುಗಳೆರಡನ್ನೂ ಅವರ ಮುಂದೆ ಬಿಚ್ಚಿಟ್ಟಿತು. ಪ್ರಾಚೀನ ವೈಭವದ ಹೊದಿಕೆಯ ಕೆಳಗೆ ವರ್ತಮಾನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ದೊಡ್ಡ ರಾಶಿಯೇ ಹುದುಗಿದ್ದಿತು. ಅದರ ಪರಿಹಾರವೂ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಭಾರತಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಹಿಂದಿನಿಂದ ತನ್ನದೇ ಆದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ, ವಿವಿಧತೆಯಲ್ಲಿ ಏಕತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಗುಣ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅರಗಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನದೇ ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೀರುವ ಗುಣ. ಭಾರತದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಈ ಎರಡು ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ, ಧಾರ್ಮಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅಂಶವು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ದೈನಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರುತ್ತದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಸ್ತುತ ಕಾಲದ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿ ಶಕ್ತಿಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಕೆಲವು ಆಚಾರಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾವ ರೀತಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ ಆತನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವಿಶ್ವಕ್ಕೆ ಭಾರತದ ಕೊಡುಗೆ ಏನು ಎಂಬುದರ ಪರಿಜ್ಞಾನ ಆತನಿಗೆ ಇರಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಅದನ್ನು ಮುಂದೆಯೂ ಕೂಡ ವಿಶ್ವಕ್ಕೆ ನೀಡಲು ಭಾರತ ತನ್ನ 'ಬಂಡವಾಳ'ವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಿರಲಿ, ಕನಿಷ್ಠ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದರ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಕೂಡ ಅವನಿಗಿರಬೇಕು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಆಳವಾಗಿ ಅರಿಯುವ, ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ಚಿಂತಿಸುವ ಸುಯೋಗ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅಮೂರ್ವವಾದ ಪರಿವ್ರಜನದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಲಭಿಸಿದವು ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು.

ವಿಶಿಷ್ಟ ಆಯಾಮದ ಚಿಂತನೆ

ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡುವ ಹುಮ್ಮಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೂ ಇದ್ದ ಹಳೆಯವುಗಳನ್ನು ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಕೆಡವಿ ಹಾಕುವ ಧೋರಣೆ ಅನೇಕರಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಅಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿರುವ, ಅನೇಕರಿಗೆ ಆಸರೆಯಾಗಿರುವ ನಂಬಿಕೆಗಳ ಬೇರನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಅವರನ್ನು

'ಇತೋ ಭ್ರಷ್ಟ; ತತೋ ಭ್ರಷ್ಟಃ' ಮಾಡುವುದು ಖಂಡಿತ. ಅದರಿಂದ ಅನೇಕ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಘರ್ಷಣೆ, ವಿರೋಧ, ಮನಸ್ತಾಪಗಳಿದ್ದು ಅವು ಸುಧಾರಣೆಯ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಮಣ್ಣು ಗೂಡಿಸುತ್ತವೆ. ಭಾರತದ ಸಂತರು, ಅವತಾರಪುರುಷರು ಇಂತಹ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವಾಗ 'ಅತ್ಯಂತ ಕಡಮೆ ಪ್ರತಿರೋಧ'ದ (least resistance) ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿರುವುದು ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಇದರ ಆಳವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿ ಅರಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಈ ಪ್ರಮುಖ ಅಂಶಕ್ಕೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಉಪನ್ಯಾಸದಲ್ಲಿಯೂ, ಸಮಾಜಸುಧಾರಕರಿಗೆ ಬರೆದ ಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮಹತ್ವ ನೀಡುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದು. ಹಾಗೆಂದು ಸ್ವಾಮೀಜಿ ತಳೆದ ಮಾರ್ಗವು ಯಾವ ಸುಧಾರಣೆಯನ್ನೂ ಕೈಗೊಳ್ಳದ 'ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಯೋಜನೆ'ಗಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದದ್ದು, 'ಆಮೂಲಾಗ್ರ'ವಾದ (root and branch reformation) ಸುಧಾರಣೆಗಳೇ ಹೊರತು, ಮೇಲ್ಮೈ (superficial) ಸುಧಾರಣೆಗಳಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಅಂಥ ಮೂಲಭೂತ ಮತ್ತು ವಿಶ್ವವ್ಯಾಪಿ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನೇ ಅವರು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದರು. ಅವರೇ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವಂತೆ, ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರಿಗೆ ಮೇಲುನೋಟದ ಸುಧಾರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿರಲಿಲ್ಲ; ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿತ್ತು. ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುವ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಮನೋಭಾವವೆಂದರೆ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಉದಾರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಅನುಕಂಪೆಯ ಆಯಾಮದಿಂದ ನೋಡುವುದು. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ದೇಶ ಪ್ರೇಮ, ದೇಶದ ಜನರ ಸರ್ವೋನ್ನತಿಯ ಕಾಳಜಿ ಅವರಿಗೆ ಆ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದವು. ಅದನ್ನೇ 'ಅವತಾರ ಪುರುಷರ ಆಯಾಮ' ಎನ್ನುವುದು.

ಸಾಮಾನ್ಯರ ತಿರಸ್ಕಾರವಲ್ಲ, ಪುರಸ್ಕಾರ!

"ನಮ್ಮ ಜನಾಂಗದ ಮಹಾಪಾತಕವೇ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದು. ಇದೇ ನಮ್ಮ ಅವನತಿಗೆ ಕಾರಣ" ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ. "ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರತ್ತ ನೋಡು! ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಅದಂತಹ ದುಃಖ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅವರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯ ಮತ್ತು ಉತ್ಸಾಹದ ಕೊರತೆ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ದೊಡ್ಡ ಹೊಟ್ಟೆಗಳೊಂದಿಗೆ, ಕೈ-ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬಲವಿಲ್ಲದೆ- ಫುಲ್ಕ ಕಾರಣಗಳಿಗೂ ಹೆದರುವ ಹೇಡಿಗಳ ಸಮೂಹ! ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ನಿಜವಾದ ರಾಷ್ಟ್ರ ತನ್ನ ಮನುಷ್ಯತ್ವವನ್ನು, ವೈಯಕ್ತಿಕತೆಯನ್ನು ಮರೆತಿದೆ. ಭಾರತದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಯು ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ, ತನಗೆ ಸೇರಿರುವ ಒಳಬೆಳಕನ್ನು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಲು ಅವಕಾಶವನ್ನೇ ಪಡೆದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೂ, ಮುಸಲ್ಮಾನ, ಕ್ರೈಸ್ತರ ಕಾಲಿನ ಕೆಳಗೆ ತುಳಿಯಲ್ಪಡುತ್ತ, ಧನವಂತರಲ್ಲರ ತುಳಿತಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವುದೇ ತಮ್ಮ ಜೀವಿತದ ಉದ್ದೇಶವೆಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ಭಾವಿಸಿದ್ದಾರೆ"

ಎಂದು ತಮ್ಮ ಪತ್ರವೊಂದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಸಾಮಾನ್ಯಜನರ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮಮ್ಮಲಮರುಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುತ್ತ, “ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಮಲಗಿರುವ ದೈತ್ಯರಂತೆ” (ಕ್ರ.ಶ್ರೇ. ೮.೧೪೮) ಎಂದು ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. “ಭಾರತದ ರೈತ ಚಮ್ಮಾರ ಜಾಡಮಾಲಿ ಮೊದಲಾದ ಕೆಳಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಜನರಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಮತ್ತು ಸ್ವಾವಲಂಬನೆ ನಿಮಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ದೇಶದ ಸಮಸ್ತ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಲು ಗೊಣಗುಟ್ಟದೇ, ದೂರು ಹೇಳದೇ ಮೌನ ವಾಗಿ ದೀರ್ಘಕಾಲದಿಂದ ದುಡಿಯುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.... ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳ ಬೆನ್ನಲುಬು ಅವರೇ.” “....ಯಾರು ಅತಿ ಸಣ್ಣ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗಲೂ, ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಗೌರವಿಸುವವರು ಇರದಿದ್ದರೂ, ನಿಸ್ವಾರ್ಥತೆ ಮತ್ತು ಕರ್ತವ್ಯನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಮಾಡಬಲ್ಲನೋ ಅವನೇ ನಿಜ ವಾಗಿ ಧನ್ಯನು. ನಿರಂತರ ತುಳಿತಕ್ಕೊಳಗಾದ ಭಾರತೀಯ ಕಾರ್ಮಿಕರೇ! ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವವರು ನೀವು. ನಿಮಗೆ ತಲೆಬಾಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಕಾರ್ಮಿಕ ವರ್ಗದವರ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ, ಸ್ವಾಮೀಜಿ. ಸಮಾಜದ ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆ ಉಚ್ಛ್ರಾಯ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಏರಬೇಕಾದರೆ ಮೂಲಸೌಕರ್ಯಗಳು (infrastructure) ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಮಟ್ಟದ್ದಾಗಿರಬೇಕೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದಿರುವ ವಿಷಯ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿಮುಖ್ಯವಾದ ಮಾನವ ಸಂಪನ್ಮೂಲವನ್ನು, ಅದರಲ್ಲೂ ಸಮಾಜದ ಅಡಿಪಾಯವೆನಿಸಿರುವ ಅಂತಹ ಸಾಮಾನ್ಯರ ಜೀವನದ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ನಾವು ಕಡೆಗಣಿಸಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ. ಈ ದೊಡ್ಡ ಕೊರತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ನಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ಸೆಳೆಯುತ್ತಾರೆ.

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಉನ್ನತಿ

ಎಲ್ಲ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ. ಜನರು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವೇ ಮೇಲಕ್ಕತ್ತಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು - ‘ಉದ್ಧರೇದಾತ್ಮನಾತ್ಮಾನಂ’. ಅವರಿಗೆ ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನೀಡಿದರೆ ತಮ್ಮ ಅಭ್ಯುದಯ ವನ್ನು ಅವರೇ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಮನಗಂಡಿದ್ದರು. ಯಾವ ಸಾಮಾನ್ಯರ ಪರಿಶ್ರಮದ ಫಲ ದಿಂದ ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದರೋ ಅಂತಹ ಮೇಲ್ವರ್ಗದ ಜನತೆಗೆ, ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದತ್ತ ಗಮನ ಹರಿಸಬೇಕೆಂದು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಇತರ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಜನಸಾಧಾರಣರಿಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸಿದರೆ ಪ್ರಪಂಚ ಹಾಳಾಗುವುದೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲೆಯೇ ಆಯಿತು. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿಗೆ ಒದಗಬಹುದಾದ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಒಂದು ಗ್ರಂಥ ಬಂತು. ಕೂಲಿಕಾರರ ವೇತನ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ವ್ಯಾಪಾರ ಇಳಿಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು

ಲೇಖಕರು ಬರೆದಿದ್ದರು. ಇಂಗ್ಲೆಂಡಿನ ಕೂಲಿಯವರು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಬಳಕ್ಕಾಗಿ ಕಾದಾಡುತ್ತಿರುವರೆಂದೂ, ಜರ್ಮನ್ನರು ಕಡಮೆ ಸಂಬಳಕ್ಕೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರೆಂದೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಜರ್ಮನಿಗೆ ಒಂದು ಸಮಿತಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಿದರು. ಅವರು ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಜರ್ಮನಿಯ ಕೂಲಿಗಾರರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕೂಲಿ ಬರುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ನಮೂದಿಸಿದರು. ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾದದ್ದು ಹೇಗೆ? ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯೆ ಪಡೆದದ್ದರಿಂದ. ಜನಸಾಧಾರಣರು ವಿದ್ಯಾವಂತರಾದರೆ ಪ್ರಪಂಚವೇ ಸರ್ವನಾಶವಾಗುವುದು ಎಂಬುದೇನಾಯಿತು?” (ಕ್ರ.ಶ್ರೇ. ೬ : ೧೭೪). ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನ ತಮಗೆ ಒಳಿತು ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯುವರು. ಸ್ವಾಮಿ ಅಖಂಡಾನಂದರಿಗೆ ಬರೆದ ಒಂದು ಪತ್ರದಲ್ಲಿ (ಕ್ರ.ಶ್ರೇ. ೫. ೧೮೨) ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಈ ಬಗೆಯ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತ ರಾಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಹಾಗೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಜನಕ್ಕೆ ಲೌಕಿಕ, ನೈತಿಕ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜೊತೆಜೊತೆಯಾಗಿಯೇ ಕೊಡ ಬೇಕು. ಆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾನವ ನಿರ್ಮಾಣಕಾರಿ, ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ನಿರ್ಮಾಣಕಾರಿ, ರಾಷ್ಟ್ರನಿರ್ಮಾಣಕಾರಿಯಾಗಬೇಕೆಂಬುದು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಆಶಯವಾಗಿತ್ತು. ಅಂಥ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವು ಜನರಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಬೇಕು, ಏಕಾಗ್ರತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸ ಬೇಕು, ನಮ್ಮೊಳಗಿನ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ದೈನಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಬೇಕು.

ಆದಾನ-ಪ್ರದಾನ

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಜನತೆಗೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬೋಧಿಸ ಬೇಕು. ಭಾರತವು ತನ್ನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯನ್ನು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಅವರಿಂದ ಆಧುನಿಕ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದು, ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಉತ್ತಮ ಮಟ್ಟದ ಆರ್ಥಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ತನ್ನ ಜನತೆಗೆ ನೀಡಬೇಕು. ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಗತಿಯ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೋ, ಅದೇ ರೀತಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಗೂ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಭಾರತವು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವರಿಂದ ಕೊಡಕೊಳ್ಳುವಿಕೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇವು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕೆಲವು ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ವಿಚಾರಗಳು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಗೆ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ವಿತರಣೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ತ್ಯಾಗಿಗಳ ಪಡೆಯನ್ನೇ ನಿರ್ಮಿಸಲು ಅವರು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದರು. ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ಮೂಲೋದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇದೂ ಒಂದಾಗಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಸಂಘಟನೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರುವುದನ್ನು ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಅರಿತಿದ್ದರು. ‘ಸಂಘಟನೆಯ ಚಮತ್ಕಾರ’ವನ್ನು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡಮೇಲೆ ಭಾರತದ ಅಭ್ಯುದಯಕ್ಕೆ ಈ ಉಪಕರಣದ ಮಹತ್ವ ವನ್ನು ಮನಗಂಡರು. ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗಳನ್ನು

ಒಂದುಗೂಡಿಸಲು, ಅದರ ಮೂಲಕ ಸಮಾಜದ ಉನ್ನತಿಗೆ ಕೊಡುಗೆ ನೀಡಲು, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಘವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿದರು.

ಸ್ತ್ರೀಸಮಾಜದ ಉದ್ಧಾರ

ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತದಲ್ಲಿ, ಅಂದರೆ ವೈದಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ನೀಡುವ ಪದ್ಧತಿ ಇತ್ತು. ಅನೇಕ ಸ್ತ್ರೀಯುಷಿಗಳ, ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿನಿಯರ ಉಲ್ಲೇಖ ವೇದ-ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಸಿಗುತ್ತವೆ. ನಂತರದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ನಿಮಿತ್ತದಿಂದ ಅವರಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಯಿತು. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅವರ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅಡುಗೆಮನೆಗೆ ಇಳಿಸಲಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಅರಿತಿದ್ದ ಸ್ವಾಮೀಜಿ, ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಕಂಡು ಆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದರು. ತಮ್ಮ ಒಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತ, “ಯಾವ ದೇಶ ಅಥವಾ ಜನಾಂಗ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಗೌರವ ಕೊಟ್ಟಲ್ಲವೋ ಅದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕೀರ್ತಿ ಪಡೆದಿಲ್ಲ; ಮುಂದೆ ಪಡೆಯುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಜೀವಂತ ದೇವಿ ಸ್ವರೂಪಿನಿಯರಾದ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಗೌರವ ಕೊಡದಿರುವುದೇ ನಮ್ಮ ಜನಾಂಗ ಇಷ್ಟೊಂದು ಅಧೋಗತಿಗೀದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ...” ಎಂದು (ಕ್ರೈ.ಶ್ರೇ. ೮, ೨೧೩) ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸ್ತ್ರೀಯರ ತರಬೇತಿಗಾಗಿ ಒಂದು ಸ್ತ್ರೀಮಠವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಸಂನ್ಯಾಸಿನಿ, ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿನಿಯರು ವಸತಿಶಾಲೆಯೊಂದನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಧಾರ್ಮಿಕ ಗ್ರಂಥಗಳು, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತ, ವ್ಯಾಕರಣ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಲಾಗುವುದು. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಹೊಲಿಗೆ, ವಾಕಶಾಸ್ತ್ರ, ಗೃಹಕಲಸಗಳ ನಿಯಮ, ಮಕ್ಕಳ ಶಿಕ್ಷಣ ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವರು. ಜಪ, ಧ್ಯಾನ, ಮೂಢೆ ಮುಂತಾದುವೂ ಬೋಧನೆಯ ಅವಶ್ಯಕ ಅಂಗವಾಗಬೇಕು. ಸ್ತ್ರೀಸಮಾಜದ ಏಳಿಗೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದವರು ಸ್ತ್ರೀಯರೇ. ಪುರುಷರು ಅದರಲ್ಲಿ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ಮಾಡುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ಮತ್ತು ಪಾವಿತ್ರಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತು ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಯೋಜನೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇತ್ತು.

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನುವುದು ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಮೊದಲ ಅಂಶವೆಂದು ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ನೀಡಿದರೆ ಅವರೇ ತಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಸೀತೆ, ಸಾವಿತ್ರಿ, ಗಾರ್ಗಿಯೇ ಮೊದಲಾದವರ ಅಜ್ಜಿನಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಆದರ್ಶ ಮಾತೃರೂಪಿನಿಯರಾಗಿ ತರಬೇತು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಆಶಯವಾಗಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ, “ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರು ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಭೋಗದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿ ಅವರನ್ನು ಗೌರವಿಸುತ್ತ ಇಷ್ಟು ಮುಂದುವರೆದಿರಬೇಕಾದರೆ, ಇನ್ನು

ಮಾತೃಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಗೌರವಿಸುವ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿಯಾಗಲಿಕ್ಕಲ್ಲ?” ಎಂದು ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಯುವಕರಿಗೆ ಕರೆ

ತನ್ನ ತಾಯ್ನಾಡಿನ ಪುನರುತ್ಥಾನಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಿರುವ ಯುವಕ-ಯುವತಿಯರಿಗೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೀಗೆ ಕರೆ ನೀಡುತ್ತಾರೆ: “ತ್ಯಾಗ ಮತ್ತು ಸೇವೆ-ಇವು ಭರತಖಂಡದ ಆದರ್ಶಗಳು. ಇವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರಲು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಯತ್ನಿಸಿ; ಉಳಿದವೆಲ್ಲ ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಸರಿಯಾಗುತ್ತದೆ.” ಈ ಮೂಲಕ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಅವಳಿ ರಾಷ್ಟ್ರಾದರ್ಶಗಳನ್ನು ಯುವಕರಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಾರೆ. “ಸುಧಾರಣೆ ಬೇಕು ಎನ್ನುವವರು ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ? ಅವರನ್ನು ಮೊದಲು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿ... ಭಾರತ ತನ್ನ ಅತಿಶ್ರೇಷ್ಠ ಮತ್ತು ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟದ ಜನರ ಬಲಿದಾನವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ನಿಸ್ಸಂಶಯವಾಗಿ ತಿಳಿದಿದೆ. ಬಹುಜನ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ, ಬಹುಜನ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನ ಶೂರಾಧಿಶೂರರು, ಶ್ರೇಷ್ಠಾತಿಶ್ರೇಷ್ಠರು ತಮ್ಮ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗಮಾಡಬೇಕು. ನಿತ್ಯಪ್ರೇಮ ಮತ್ತು ಕರುಣೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ನೂರಾರು ಬುದ್ಧರು ಬೇಕಾಗಿದ್ದಾರೆ.... ಪುರುಷಸಿಂಹರು, ಪುರುಷಸಿಂಹರೇ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು, ಉಳಿದುದೆಲ್ಲವೂ ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದು. ಬಲಿಷ್ಠರೂ, ವೀರ್ಯವಂತರೂ, ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದವರೂ, ಏಕನಿಷ್ಠೆಯುಳ್ಳವರೂ ಆದ ಯುವಕರು ಬೇಕಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ನೂರಾರು ಮಂದಿ ಇದ್ದರೆ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಕ್ರಾಂತಿಗೊಳಿಸಬಹುದು. ಮೊದಲು ನಾವು ಅವರ ಜೀವನವನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕು. ಆ ಬಳಿಕ ನಿಜವಾದ ಕೆಲಸವನ್ನೇನಾದರೂ ಅವರಿಂದ ಅಪೇಕ್ಷಿಸಬಹುದು.” ಹೀಗೆ ಯುವಕರನ್ನು ಸ್ವಯಂಸೇವಕರಾಗಿ ರೂಪಿಸುವ ಕುರಿತು ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಪ್ರಕಾರ ಸುಧಾರಕರಲ್ಲಿ ಮೂರು ಅಂಶಗಳಿರಬೇಕು: ತಮ್ಮ ಸೋದರ-ಸೋದರಿಯರ ದೀನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಮರುಕವಿರಬೇಕು. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಅವರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ, ಸಮಾಜದ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಕೆಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಿವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು. ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ಸಂಪತ್ತು, ಕೀರ್ತಿಗಳ ಗಳಿಕೆಯ ದಾಹದಿಂದ ಸುಧಾರಕರ ಉದ್ದೇಶ ಭ್ರಷ್ಟವಾಗಿರಬಾರದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ರಾಷ್ಟ್ರ ಉನ್ನತಮಟ್ಟಕ್ಕೇರಲು ಒಳಿತಿನ ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅಚಲ ವಿಶ್ವಾಸ, ಸಂಶಯ-ಅಸೂಯೆಗಳಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಮತ್ತು ತಾವು ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತ ಇತರರಿಗೆ ಒಳಿತನ್ನು ಮಾಡಲು ಬಯಸುವ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ - ಇವು ಬೇಕು. ಸುಧಾರಣೆಯ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾಯಕತ್ವವನ್ನು ಹಿಡಿದಿರುವವರಿಗೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೀಗೆ ಕಿವಿಮಾತು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:

“ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ಚಲಾಯಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಮ್ಮವರೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆತು ನಿಸ್ವಾರ್ಥದಿಂದ, ತ್ಯಾಗಭಾವನೆಯಿಂದ ಸೇವಕರಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿರಿ.”

ಭಾರತದ ಹೃದಯ

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದೇಶಕ್ಕೂ, ಜನಾಂಗಕ್ಕೂ ಒಂದು ಜೀವನಾಡಿ ಯಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಪೆಟ್ಟುಬಿದ್ದಾಗ ಆ ದೇಶ ಅಥವಾ ನಾಗರಿಕತೆ ನಾಶವಾದಂತೆ. ಭಾರತದ ಜೀವನಾಡಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದಲ್ಲಿದೆ. ಅದನ್ನೇ ಸ್ಥೂಲದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ‘ಧರ್ಮ’ ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಭಾರತವು ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಮುನ್ನಡೆಯುವುದೋ, ತನ್ನ ಇತರ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ‘ಧರ್ಮ’ ಅಥವಾ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಆಧಾರದಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಮುನ್ನಡೆಸುವುದೋ, ಭೋಗವಾದದ ಕಡೆಗೆ ವಾಲುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಅದನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಎಂದು ಭಾರತವು ಧರ್ಮ ವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುತ್ತದೋ, ಅಂದು ಅದು ಸತ್ತಂತೆಯೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಧರ್ಮವನ್ನು ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಬೆಳೆಸಿ, ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಜಗತ್ತಿನೆಲ್ಲೆಡೆ ಹರಡುವಂತೆ. ಉನ್ನತ ವೇದಾಂತದ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯ ರೂಪಗೊಳಿಸಲು ಸದೃಢವಾದ ಶರೀರದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಮನ ಗಂಡು ‘ವೇದಾಂತದ ಮೇಧಾಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಮುಸಲ್ಮಾನನ ಶರೀರ’ವೇ ಭಾರತದ ಭವಿಷ್ಯದ ಭರವಸೆಯನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಭಾರತವು ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮದ ಮೂಲಕ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಗೆಲ್ಲುವುದನ್ನು ಮನಗಂಡಿದ್ದ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೀಗೆ ಭವಿಷ್ಯವಾಣಿ ನುಡಿಯುತ್ತಾರೆ: “ಸುದೀರ್ಘ ರಾತ್ರಿ ಕಡೆಗಿಂದು ಕೊನೆ ಗಾಣುತ್ತಿದೆ. ಬಹುಕಾಲದ ಶೋಕತಾಪಗಳು ಕಡೆಗಿಂದು ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದುವರೆಗೆ ಶವದಂತೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಶರೀರವಿಂದು ಸಜೀತನವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದೋ ಕಿವಿಗೊಡಿ, ವಾಣಿಯೊಂದು ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿದೆ. ಬಹು ಪುರಾತನ ಕಾಲದ ಇತಿಹಾಸದ ಕಾಲಗರ್ಭದಿಂದ ಹೊಮ್ಮಿ ಪರ್ವತ ಶಿಖರಗಳಿಂದ ಮರುದನಿಯಾಗಿ ಚಿಮ್ಮಿ, ಕಾನನ ಗಿರಿ ಕಂದರಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಿ, ಬರಬರುತ್ತ ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ಬಂದಂತೆಲ್ಲ, ಅಪ್ರಹತವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಈ ಪುಣ್ಯಭೂಮಿಯನ್ನು ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಹೊಡೆದೆಬ್ಬಿಸಿ ಜ್ಞಾನ, ಭಕ್ತಿ, ವೈರಾಗ್ಯ ಸೇವಾತ್ಮಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚಕಂಠದಿಂದ ಸಾರುವ ತೂರ್ಯವಾಣಿಯೊಂದು ಕೇಳಿಬರುತ್ತಿದೆ..... ಇದು ಕುರುಡರಿಗೆ ಕಾಣದು, ಮೂರ್ಖರಿಗೆ ತಿಳಿಯದು. ನಮ್ಮ ಈ ಭರತಭೂಮಿ ಯುಗಯುಗಗಳ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಳುತ್ತಿದೆ. ಭಾರತಮಾತೆಯನ್ನು ಇನ್ನು ಯಾರೂ ತಡೆಯಬಲ್ಲವರಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಆಕೆ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಶಕ್ತಿಯೂ ಆಕೆಯನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಲಾರದು.” ಈಗಿನ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಭಾರತದತ್ತ ಕಣ್ಣು ಹಾಯಿಸುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜೀವಿಗೂ ಇದು ಕಾಣದೇ ಹೋಗದು.

ಒಬ್ಬನ ಸ್ವಂತ ನೆಂಟರಾದ ತಂದೆ, ತಾಯಿ, ಸಹೋದರರು, ಹೆಂಡತಿ,
ಮಕ್ಕಳು, ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಇವರುಗಳ ಮೇಲೆ ಇರುವ ಆಸಕ್ತಿಗೆ
‘ಮಾಯೆ’ಯೆಂದು ಹೆಸರು. ಎಲ್ಲರ ಮೇಲೂ ಒಂದೇ
ಸಮಾನವಾಗಿರುವ ಪ್ರೀತಿಗೆ ‘ದಯೆ’ಯೆಂದು ಹೆಸರು.
- ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ

With Best Compliments from:

SRI DASAPPA & SONS

Ramakrishna Lodge

Subedar Chatram Road, Bangalore - 560009

Ph: 080-22263041/ 22281425

